

VADGALAMB.

— Elbeszélés, több képpel. —

(Folytatás.)

ALÁN még nem is tudta Magduska, hogy kis rókonai »vadgalamb«-nak nevezték el. Ha tudja, bizonyosan sovárogyva kívánta volna ezen az estén, vajha igaz lehetne, ha valósággal vadgalamb volna! Akkor már messze, messze röpülne, amarra dél felé, túl a határon, az ő szerető apjához, a ki mellett soha sem volt bánata, szomorúsága, ahol szintén sokszor heveskedett, okozott bajt, kárt, de nem fenyegették rettenetes börtönnel.

Ám a név nem sokat ér, ha nem felel meg a valóságnak. A szegény kis vadgalamb nemcsak elröpülni nem tudott, hanem még gyalogosan sem mert neki indulni a világnak. Gondolt ugyan ilyenfélére, de nem sokáig, mert azt már szintén meg tudta gondolni, hogy kivált sötét este ugyan hová juthatna el egymagában? Hiszen már most is fázik, didereg. De hogy mitévő legyen, nem tudta. A Dini szavai megrémitették, nem mert visszatérni a házba és mikor látta, hallotta, hogy keresik, bizonyosra vette, hogy most már beteljesedik a Dini fenyegetése, elfogják azért a szörnyű gonosztettért, hogy behorpasztotta a Vicza fejét.

Mert látta, hallotta, amint keresték. Egészen közel volt a ház mellett. Egy kis lugas állt ott, melybe két bejárás nyílt. Oda menekült Magduska az első és szél elöl és mikor a kutatók az egyik bejárásnál bepillantottak oda, ő a másikon kiosont, később megint visszatért.

Eleinte szinte daczos megalégedést érzett, hogy nem találják rá, mikor ilyen közel

van; de lassanként nagyon, nagyon boldogtalannak érezte magát, éhes is volt, a hidegtől pedig már szinte megkékült. De azért konokul ott maradt és keserüségében néha hangosan fölzokogott.

Ez a zokogása volt a szerencséje. Mert az öreg Dorka dada, mikor már nagy későre mindenki busan lefeküdt, nem tudott aludni s az éj csöndjében az ablakához közel eső lugasból siró hangot hallott és ráismert. Ovatosan oda lopózott és egyszerre csak Magduska előtt termett és megragadta.

— Az Istenért, kisasszonykám, mért nem jön már be? Mért kuczorog itt a hidegben, esőben.

— Mert nekem úgy tetszik!

Magduska még folytatni akarta a haragos daczot! csak hogy a jó öreg Dorka nem a szeleburdi Dini volt, nem pattogott, hanem gyöngéden az ölébe emelte a kis vadgalambot és szeretettel szólt:

— Ugyan, ugyan, kedves kisasszonykám! Dehogy is hiszem én, hogy nagyon tetzenék itt ülnie. Hiszen egészen át van ázva-fázva, bizonyosan éhes is . . . és ni, egészen vörösre sirta a szemecskéit. Mért nem jött már régen be?

— Mert nem akarok oda menni, ahol nem szeretnek, ahol bántanak, be akarnak csukatni!

— Uram Teremtőm! Miket csacsog össze! Mikor az egész ház majd holtra busulta már magát, a jó nagyságos ur az egész környéket fölverte. Csak nem hitte el azt az oktondi ijesztgetést, amit a Dini urfi beszélt? Ki is kapott már értte.

— Hát nem igaz? Ó, hát miért olyan gonosz hozzám.

— No, nem tette gonoszságból. De most már mindegy, csak gyorsan be.

— És . . . igazán . . . hová visz?

— Egyenesen az ágyba. És kap jó forró tejet. Hiszen egészen meg van gémberedve. Jaj, csak nagy beteg ne legyen!

Nagy beteg nem lett ugyan, de bizony mégis megsínylette a makaes bujósdit s másnap ágyban kellett maradnia. Rosszul érezte magát mindenképen s haragudott magára is, Piroskára is, de legfőképen Dinire, aki, mint most már jól tudta, az ijesztgetéssel csak bolondította.

Piroska és Dini nem maradtak adósak, hanem éppenségesen olyan barátságatlan érzülettel gondoltak Magduskára. Piroska az ő drága kedves Viczája miatt, mert ez, bár Kálmán tőle telhetőleg összefoltozta, bizony már semmikép sem volt a régi; vissza ragasztott orra kissé görbén talált odaragadni, úgy, hogy a szegény Vicza olyan képet vágott, mintha örökké nátha csavarná félre az orrát; a fülénél meg hosszú sebforradás, azaz tapasztás éktelenkedett, melyet semmikép sem lehetett eltakarni.

— Ó, most már látni sem szeretem: sohajtá Piroska. Örökre esuffá tette az a mérges vadgalamb!

Dini úgy vélte, hogy neki is alapos oka van a haragra, mert ő vele az esett meg, ami nagyon, nagyon ritkán történt ebben a házban: az apa megbüntette. Magduska elbolondításaért. Nagyon röstelte Dini

— Soha sem volt bajunk, míg ez a vadóc kis portéka közibénk nem jött!

— Magatok vagytok az oka, szólt Etelka, Magduska jó leányka, csak hogy még nem szokott hozzánk. Ha kissé nagyon is hamar fölpattan, hát már ismeritek s a szerint kell vele bánnotok.

— No, persze! Majd bizony még engedjük, hogy kedvére garázdálkodjék! Mi

nem vagyunk oka semminek, ő az oka mindennek.

Igy aztán mind a két oldalon szépen egyformán gondolkoztak, egyik sem hitte magát hibásnak, de annál inkább a másikat. Persze Magduskát lehetett legkevésbé meggyőzni róla, hogy ő is hibázott valamiben.

— De Magduskám, intette Etelka szeliden, azt már csak belátod, hogy hiba volt, mikor Piroska bábuját összetörted.

— De nagy dolog is az, egy olyan haszontalan bábu! Adott nekem apácska pénzt, veszek Piroskának más bábút.

— Pénzzel nem lehet mindent jóvá tenni. Piroskának ez kedvenc játékszere volt, nem könnyen pótolhatja más, még ha szebb is. Azt meg semmikép sem teheted jóvá, hogy annyira heveskedtél.

Lassan-lassan, sok békitéssel, Etelka mégis csak rendbe hozta a dolgot annyira, hogy nem volt nyílt háborúság a gyermekek közt; de nem volt igazi béke és szerető egyetértés sem. Kálmán, Dini és Piroska sokszor mutattak kedvetlen képet, Magduska pedig legtöbbször olyan szomorú volt, hogy Bodroginak szinte megesett rajta a szive.

— Nem jól van a dolog, nem jól van, szólt magában gyakran elgondolkozva. De nem tudom, mit tegyek. Magduska sem boldog. saját gyermekeim vidámsága is odavan. És nem tudok a nyitjára jutni, hol van a baj igazán és hogyan segíthetnék rajta.

Etelka azonban biztatta, hogy most már talán jobbra fordul a dolog. Már ki is tavaszodott, több kellemes időtöltés kínálkozik a gyermekeknek, most meg éppen nagy buzgalommal készülnek a mulatságra, melyet az apa Piroskának a születése nap-

jára engedett meg. Ez még Magduskát is érdekelte egy kicsit.

— Sokan leszünk, nagy vendégség lesz, szólt Piroska örvendezve. Fogunk játszani, táncolni és kiki produkál is valamit, hangversenyt adunk.

— Te mit fogsz produkálni?

— Jól betanultam néhány zongora-darabot, azokat fogom eljátszani. Dini szavalni fog, Kálmán pedig bűvészeti produkciókat mutat be. Két kedves barátnőm, Ilonka és Annuska, énekelni fognak. Kár, hogy te is nem tudsz valamit, Magduska.

— Tudok én, felelé Magduska büszkén. Amit ti produkáltok, az mind közönséges dolog. De én olyat tudnék, a milyent még nem láttatok.

— Ugyan? És mi volna az?

— Játszanék a török gitáromon és táncolnék hozzá, amint ott szoktak, ahol apácskámmal voltam.

— Jaj de érdekes volna! Milyen kár, hogy nincs itt az a gitárod.

— Dehogy nincs. Csakhogy még nem mutattam. Ott van most is becsomagolva a ládám fenekén.

— Mutasd, Magduska! Az nagyon érdekes!

Piroska élénk érdeklődése nagyon hízelgett Magduskának. Lám, van valami, a mit ő ismer és tud s ezek itt nem ismernek. Elő is kereste mindjárt hangszerét és mutatta, hogyan kell rajta játszani.

— És te tudsz rajta játszani?

— Hogy ne tudnék! Többet ér ám ez, mint az az unalmas zongora. Szép dalokat lehet rajra kipöngetni s aki játszik, az mindjárt tánczol is hozzá, szép tarka kendőkbe öltözködve.

— Jaj de érdekes lesz! Ugy-e, fogsz játszani és táncolni, kedves Magduska? Ez lesz a legszebb, az már bizonyos. Ugy-e, megteszed a kedvemért?

Már hogy épen a Piroska kedvéért-e, nem bizonyos, de megigértte Magduska, hogy bemutatja az idegen dalokat és tánczot. Szinte fölélénkült maga is, mikor látta, mily nagy kíváncsisággal várják az ő ritka művészetét. A fiuk azt szerették volna, ha előre is tart próbát.

— Tartok is, csakhogy zárt ajtó mögött.

Belenyugodtak s most vidámabban folytak a napok, nem is gyanította senki, hogy aminek annyira örvendeznek előre, abból egészen más valami is következhetik, mint a mire számítanak. Mert mindig az a fő, milyen indulat rejtőzik a szív titkos mélyén és rossz pillanatban egy rossz szó elronthatja napok vidám készülődésének az eredményét.

Beköszönt a várva várt nap s már korán délután megjöttek a vendégek: leányok, fiuk, kisebbek, nagyobbak, mind vidám kedvvel. Vigan folyt a játék s a kitűzött órában megkezdtek a hangversenyt. Ez azonban nem egészen a szereplők kedvére folyt. A vendégek már mind tudták, hogy Magduska valami ritka előadással fogja őket meglepni, hát mindenki csak erre volt kíváncsi. A zongora-játékot, szavalást, éneket igen kevés figyelemmel hallgatták, még a Kálmán bűvészeti produkciójának is türelmetlenül várták a végét.

— Lássuk már Magduskát! Halljuk Magduskát, kiáltozták mindenfelől.

Kálmán szinte megboszankodott s hiúságában sértve, hamarosan befejezte mutatványait. Aztán következett végre Magduska.

(Folytatása a 86. lapon.)

PAJKOS GIDA. (Lásd a 86. lapon.)

(Folytatás a 84. laphoz.)

Már jóval előbb kiment, hogy felöltözzék előadásához. Mert egészen külön jelmezt csinált magának hozzá. S amint tarkabarka, idegenszerű öltözékben, az idegen hangszerrel kezében kecsesen belépett, a nézők már előre is nagy tetszéssel tapsoltak neki.

Azután elkezdett Magduska dalolni, pöngette hozzá a hangszert és igen kedves tánc-mozdulatokkal kísérte a dalt. (Lásd a képet a czimlapon). Nagyon tetszett, zajosan tapsolták és kiáltozták:

— Ujra! Ujra! (Folytatása következik.)

PAJKOS GIDA.

(Képpel a 85. lapon.)

ELÉG tágas volt az udvar, ugrálhatott. ficzkáandozhatott a kis gida kedvére, úgy, hogy nem kellett senkibe belebotlania. Mégis belebotlott és minduntalan hangos sikítás, jajgatás hallatszott hol ebből, hol amabból a sarokból.

Mert más is járt-kelt ott az udvaron: az öreg kotló az ő kis csibéivel, melyeknek szorgalmasan kapargatott ki holmi apró esemegét. Egyik-másik kicsike néha el-elmaradozott, de csakhamar futott ám ijedten.

— No, mi a baj? kérdé tyukmama.

— Jaj, az a négylábu szörnyeteg . . . az a rettenetes óriás ott ni . . . majd felöklelt . . . majd agyontaposott.

— Ugyan dehogy! Hiszen az fiatal gida, már ugyan mért bántana. De hát ne menjetek az utjába, akkor nem lesz semmi baj.

— Nem megyünk, de bárhol legyünk, mindjárt mellettünk terem.

A gondos tyukmama most már szemmel tartotta és meggyőződött, hogy csibécskéi igazat mondanak. Mert csakugyan úgy volt, a kis gida széles jó kedvében nem fért a bőrében s tetszett neki, hogy ő oly hatalmas, úgy meg tudja riogatni az apró csibéket.

— Hallod-e, giduska, szólt végre tyukmama, mulass kedved szerint, mi nem háborgatunk, de te se zavard a kicsinyeimet, mert megbánod.

— Ó, ó! Igazán? gunyolódott a pajkos gida. Csakhogy ha nekem úgy tetszik, még téged is megkergetlek.

— Maradj vesztég, azt tanácslom!

— No hát most már csak azért is. Jaj de jó mulatság lesz a vén tyukot megkergetni!

De biz' az nem úgy végződött, amint ő elképzelte. Mert a haragos tyukmama nem futott el, hanem neki berzenkedett és csőrével erősen belevágott a gida orrába.

— Jaj, no! Mi ez! Te goromba! mekegte ijedten.

— Ez még semmi, többet is kapsz! Tüstént kotródjál az ólba és onnan ki ne mozdulj, mert kikaparom a szemedet! Mars be!

Nem akarózott a gidának, ellenkezett is, de a mérgeős tyukmama oly veszedelmesen csipkedte, hogy a gida végre is bemenekült az ólba. Ott unatkozott busan és boszusan.

— Ejnye no! Aligha jobban nem mulatok, ha pajkos kedvemnek kissé határt szabok!

Rejtett név.

Ha az alábbi, önálló értelmű szavak mind-egyike elé egy-egy betűt ragasztunk, ugyanannyi új, ismét önálló értelmű szavakat nyerünk, a kezdőbetűkből pedig hazánk egy nagy fiának nevét kapjuk.

írály	ék
rom	czél
óhaj	ég
eb	kos
szó	írás.
él	
alom	

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Fény és boru“.

Történeti elbeszélések. Az ifjúság számára írta Remellay Gusztáv. Két könyvomatú képpel, színes kemény táblába kötve.

MESSZELÁTÓ.

NEM irigylem én már többé
A madarat, ha látom,
Milyen vígan ugrál, szökdel
Magasan fönt a fákon.

Nincsen szárnyam, mégis íme
A magasból nézek szét,
Messze látok a határba,
Erdőt, mezőt, tó vizét.

Ni, amott a poros uton
Kocsi robog mifelénk.
Ki jöhet? Már látom! Ő az!
A mi kedves nénikénk.

Bejelentem a mamának
És elébe sietünk —
Lám, mily hasznos, ha ily magas
Messzelátón ülhetünk!

ERDŐ SZÉLÉN.

— A »Kis Lap« 70-dik színes műmelléklete. —

MILYEN gazdag az az erdő! Sokan, akik ott nem jártak, nem is sejtik, hogy a bölcs és bőkezű természet szórja kincseit mindenfelé utunkba.

Azt hiszitek, nincs ott egyéb, csak tűzre való fa? Kérdezzétek meg Juliskát és Annus-

kát, meg Laczit és a kis Gusztikát, kik ma délután ott jártak, hogy mi mindent nem találtak! Korán délután mentek s már-már szinte esteledik s még sajnálnak haza menni.

Mindjárt, amint oda értek, hangversenyben részesültek, mert a meleg nyári napon ott az árnyas, hűs erdőben minden ágon vígan zengett, csattogott a sok kis tollas énekes. Mókus surrant föl és le a fákon, a bokor tövéből félénk nyulacska ugrott föl és futott nagy ijedten, nem hallgatva Annuskára, a ki váltig hivogatta és ígérte, hogy nem bántja, csak kissé megsimogatja. Őzikét is láttak, fönt a fán meg tarka rigót, nagy bóbítás búbos bankát s szerte sok pillangót.

Eper, málna már elmúlt, de most épp a szeder érett s már a som is piroslík. Hát még a mogyoró! Milyen édes, milyen jó! Kóstolgattak is belőle, de nem félhet a mókuska, hogy majd neki tán nem jutna. van bőven, jut s marad is, elrakhat majd télire elég elemőzsiát.

De már nyugvóra kezd a nap hajolni, lassan-lassan hazafelé kell fordulni. Nem is mennek üres kézzel, teli a kosárka. Van benne som, mogyoró, szeder, gomba, vadvirág, a kötényben friss lombfüzér, amely nagyon csinos dísz lesz az apácska asztalán.

Ingyen adja a jó erdő ezt a sok örömet, s bólingató lombjaival távozó vendégeinek nyájas bucsút integet.

B Ü V É S Z E T.

(Képpel a 93. lapon.)

A csalóka szalag.

AKÁRHÁNYSZOR megesk rajtatok is, hogy valamit e szavakkal bizonyítottok: — A tulajdon szeméimmel láttam!

Azt hiszitek, hogy ez teljes bizonyíték. Pedig dehogy az! A szem gyakran csalódik és nem olyannak látja a tárgyat, a milyen ez valóban.

Ezt tudva, mutasd valakinek a rajzunkon balra látható I. sz. szalagot körülbelül három méternyi távolságról. Ez a szalag fönt egészen fekete, aztán folyton világoso-

(Folytatás a 84. laphoz.)

Már jóval előbb kiment, hogy felöltözzék előadásához. Mert egészen külön jelmezt csinált magának hozzá. S amint tarkabarka, idegenszerű öltözékben, az idegen hangszerrel kezében kecsesen belépett, a nézők már előre is nagy tetszéssel tapsoltak neki.

Azután elkezdett Magduska dalolni, pöngette hozzá a hangszert és igen kedves tánc-mozdulatokkal kísérte a dalt. (Lásd a képet a czimlapon). Nagyon tetszett, zajosan tapsolták és kiáltozták:

— Ujra! Ujra! (Folytatása következik.)

PAJKOS GIDA.

(Képpel a 85. lapon.)

ELÉG tágas volt az udvar, ugrálhatott. ficzkáandozhatott a kis gida kedvére, úgy, hogy nem kellett senkibe belebotlania. Mégis belebotlott és minduntalan hangos sikítás, jajgatás hallatszott hol ebből, hol amabból a sarokból.

Mert más is járt-kelt ott az udvaron: az öreg kotló az ő kis csibéivel, melyeknek szorgalmasan kapargatott ki holmi apró esemegét. Egyik-másik kicsike néha el-elmaradozott, de csakhamar futott ám ijedten.

— No, mi a baj? kérdé tyukmama.

— Jaj, az a négylábu szörnyeteg . . . az a rettenetes óriás ott ni . . . majd felöklelt . . . majd agyontaposott.

— Ugyan dehogy! Hiszen az fiatal gida, már ugyan mért bántana. De hát ne menjetek az utjába, akkor nem lesz semmi baj.

— Nem megyünk, de bárhol legyünk, mindjárt mellettünk terem.

A gondos tyukmama most már szemmel tartotta és meggyőződött, hogy csibécskéi igazat mondanak. Mert csakugyan úgy volt, a kis gida széles jó kedvében nem fért a bőrében s tetszett neki, hogy ő oly hatalmas, úgy meg tudja riogatni az apró csibéket.

— Hallod-e, giduska, szólt végre tyukmama, mulass kedved szerint, mi nem háborgatunk, de te se zavard a kicsinyeimet, mert megbánod.

— Ó, ó! Igazán? gunyolódott a pajkos gida. Csakhogy ha nekem úgy tetszik, még téged is megkergetlek.

— Maradj vesztég, azt tanácslom!

— No hát most már csak azért is. Jaj de jó mulatság lesz a vén tyukot megkergetni!

De biz' az nem úgy végződött, amint ő elképzelte. Mert a haragos tyukmama nem futott el, hanem neki berzenkedett és csőrével erősen belevágott a gida orrába.

— Jaj, no! Mi ez! Te goromba! mekegte ijedten.

— Ez még semmi, többet is kapsz! Tüstént kotródjál az ólba és onnan ki ne mozdulj, mert kikaparom a szemedet! Mars be!

Nem akarózott a gidának, ellenkezett is, de a mérgeős tyukmama oly veszedelmesen csipkedte, hogy a gida végre is bemenekült az ólba. Ott unatkozott busan és boszusan.

— Ejnye no! Aligha jobban nem mulatok, ha pajkos kedvemnek kissé határt szabok!

Rejtett név.

Ha az alábbi, önálló értelmű szavak mind-egyike elé egy-egy betűt ragasztunk, ugyanannyi új, ismét önálló értelmű szavakat nyerünk, a kezdőbetűkből pedig hazánk egy nagy fiának nevét kapjuk.

írály	ék
rom	czél
óhaj	ég
eb	kos
szó	írás.
él	
alom	

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Fény és boru“.

Történelmi elbeszélések. Az ifjúság számára írta Remellay Gusztáv. Két könyvomatú képpel, színes kemény táblába kötve.

MESSZELÁTÓ.

NEM irigylem én már többé
A madarat, ha látom,
Milyen vigan ugrál, szökdel
Magasan fönt a fákon.

Nincsen szárnyam, mégis ime
A magasból nézek szét,
Messze látok a határba,
Erdőt, mezőt, tó vizét.

Ni, amott a poros uton
Kocsi robog mifelénk.
Ki jöhet? Már látom! Ő az!
A mi kedves nénikénk.

Bejelentem a mamának
És elébe sietünk —
Lám, mily hasznos, ha ily magas
Messzelátón ülhetünk!

ERDŐ SZÉLÉN.

— A »Kis Lap« 70-dik színes műmelléklete. —

MILYEN gazdag az az erdő! Sokan, akik ott nem jártak, nem is sejtik, hogy a bölcs és bőkezű természet szórja kincseit mindenfelé utunkba.

Azt hiszitek, nincs ott egyéb, csak tűzre való fa? Kérdezzétek meg Juliskát és Annus-

kát, meg Laczit és a kis Gusztikát, kik ma délután ott jártak, hogy mi mindent nem találtak! Korán délután mentek s már-már szinte esteledik s még sajnálnak haza menni.

Mindjárt, amint oda értek, hangversenyben részesültek, mert a meleg nyári napon ott az árnyas, hűs erdőben minden ágon vigan zengett, csattogott a sok kis tollas énekes. Mókus surrant föl és le a fákon, a bokor tövéből félénk nyulacska ugrott föl és futott nagy ijedten, nem hallgatva Annuskára, a ki váltig hivogatta és ígérte, hogy nem bántja, csak kissé megsimogatja. Őzikét is láttak, fönt a fán meg tarka rigót, nagy bóbítás búbos bankát s szerte sok pillangót.

Eper, málna már elmúlt, de most épp a szeder érett s már a som is piroslík. Hát még a mogyoró! Milyen édes, milyen jó! Kóstolgattak is belőle, de nem félhet a mókuska, hogy majd neki tán nem jutna. van bőven, jut s marad is, elrakhat majd télire elég elemőzsiát.

De már nyugvóra kezd a nap hajolni, lassan-lassan hazafelé kell fordulni. Nem is mennek üres kézzel, teli a kosárka. Van benne som, mogyoró, szeder, gomba, vadvirág, a kötényben friss lombfüzér, amely nagyon csinos dísz lesz az apácska asztalán.

Ingyen adja a jó erdő ezt a sok örömet, s bólingató lombjaival távozó vendégeinek nyájas bucsút integet.

B Ü V É S Z E T.

(Képpel a 93. lapon.)

A csalóka szalag.

AKÁRHÁNYSZOR megesk rajtatok is, hogy valamit e szavakkal bizonyítottok: — A tulajdon szeméimmel láttam!

Azt hiszitek, hogy ez teljes bizonyíték. Pedig dehogy az! A szem gyakran csalódik és nem olyannak látja a tárgyat, a milyen ez valóban.

Ezt tudva, mutasd valakinek a rajzunkon balra látható I. sz. szalagot körülbelül három méternyi távolságról. Ez a szalag fönt egészen fekete, aztán folyton világoso-

dik s az alja egészen fehér. Ámde, bár a két oldalvonal szigorúan egyenközü, három méternyirol nem olyannak fogják látni, hanem az alsó, fehér részében szélesebbnek, a felső, fekete részében pedig keskenyedőnek. Csak ha egészen közlrol mutatod meg, akkor hiszik el, hogy a szalag valóban szabályosan egyenközü, hosszukás négyszög. Lehet azonban segíteni a csalóka látsza-

ton. Helyezd a szalagot jóval szélesb papírlapra, mely éppen ugy van árnyékolva, de megfordított irányban (2. ábra), ugy hogy a keskeny szalag fehéredő része a nagy papírlap sötétedő részére esik. Ekkor, akár honnan nézik a szalagot, semmi elváltozás sem fog mutatkozni, a csalókonny látszat megszűnik, a szalag csak olyannak tűnik fel, amilyen igazán.

MORGÓ ÉS MATYKÓ

vagy
A VITÁS CSONTOCSKA.

Pisze orru mérges Morgó
És Matykó a szelíd holló
Csontot láttak a fa alatt:
Matykó fürgélt: »Ez jó falat!«

»Ohó! Kedves Matykó koma«, —
Mordul Morgó — »a lakoma
Engem illet, tüstént add át,
Vagy kitépem farkad tollát.«

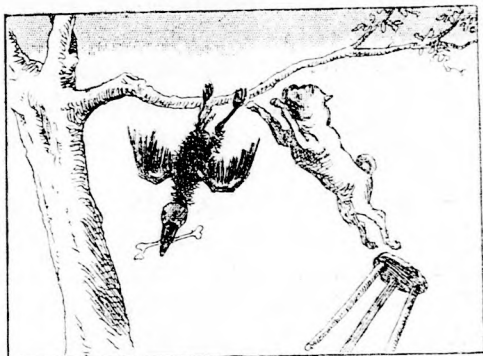
Matykó visít és elszalad,
De a tolla, jaj! ott maradt.
»Ha már így van, tartsd meg!« ugymond,
»Tied a toll, enyém a csont.«

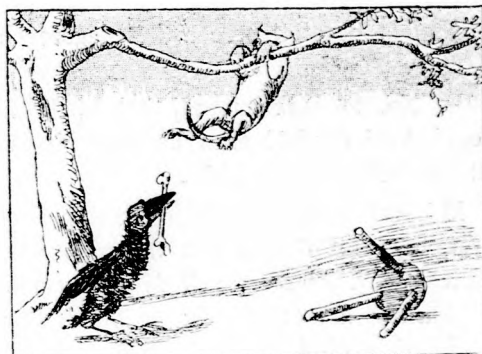
Nem éri be Morgó vele,
Űzi Matykót dühvel tele,
Matykó magas székre szökken,
»Ó, elérlek ott is könnyen.«

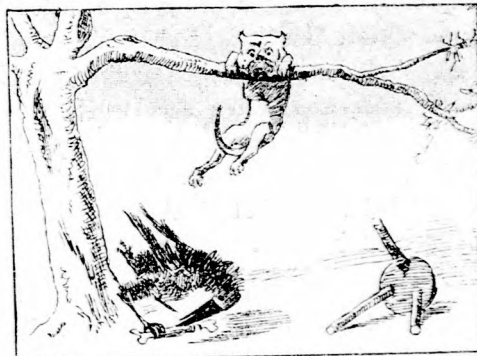
Fölugrik, de hajh! hiába,
Matykó följebb száll, a fára
És gonoszul incselkedik:
»No, hát följebb már nem tetszik?«

Morgót eszi a düh, mérég.
»Azt hiszed, ott el nem érlek?«
Ugrik is már, amint mordul.
Matykó leszáll; szék felfordul.

Morgó most már ott fönt lenne,
De nem telik kedve benne.
»Jaj, kitorom a nyakamat!«
Nevet Matykó a fa alatt.

Lakomáztat lent a holló,
Szepeg, szüköl ott fönt Morgó,
Segélyt várva, így kiáltoz:
»Az irigy düh csak rosszat hoz!«

JANCSI ÉS AZ ÓRIÁS.

— Vig mese. —

HOL volt, hol nem volt, hajdanában régesrégen valamikor és valahol volt egy szegény ember, akinek bizony nem igen jól ment a dolga. Szorgalmatos munkás-ember volt, mégsem tudott annyit megkeresni, hogy mindig elég kenyér legyen a háznál. Mert hát nagyon sok volt ott a kenyérpusztító: kerek egy

tuczat gyerek várta a sorját, mikor az anyjuk megszegte a kenyeret.

Szegényesen mégis csak eléldégéltek valahogy s a három öregebbik fiu már legénysorba került.

— Már ti utána is láthatnátok, hogy segítetek valamit rajtunk és kis testvéreiteken, mondta egy napon az apjuk.

— Igaza van, édes apám, szólalt meg a kályha mellől Jancsi. El is megyünk szerencsét próbálni.

Nagyot nevetett erre a két legöregebb testvér.

— No, te csak maradj itthon, te kis fogpiszkáló Jankó! Hisz ha egy kis szél utolér, belevisz a patakba.

Már azt nem tagadhatta Jancsi maga sem, hogy biz ő nem volt valami megtermett legény. Alacsony volt és vékony mint a pipaszár, a mellett még egy kicsit lusta is. Mivel a kicsi gazdaságuknál úgy sem akadt dolga, hát naphosszat ott üldögélt télen a kályha mellett, nyáron a ház előtt a padon és bámult a világba, elgondolkozott sokféléről, mikor pedig ebbe beleunt, eljátszogatott kis testvéreivel és csinált nekik játékokat. No, ebben aztán ügyes is volt és száz ezermester sem talált volna annyi furfangos szerszámot, a mennyivel ő a kis testvéreit meglepte. Hanem persze az efféléből nem lehet jóllakni, hát Jancsit sem becsülték sokra.

— No hát jól van, menjetek ti, felelt a nagy nevetésre. Csak aztán ne hozzátok üresen haza a tarisznyát.

No, azt nem is tették, mert sem üresen, sem tele nem hozták haza. Az egyikből katona lett, azt elvitték háboruba messzi idegen országba, a honnan még a levél is csak három esztendő alatt érkezett meg. Akkor is csak panasz volt benne, hogy nehéz sor a katonasor, száraz prófunt az eledele, még rosszabb dolga van, mint volt otthon. A másik egy nagy ur szolgálatába szegődött, abban bizakodva, hogy ott majd könnyen boldogul. De a gazdája kemény, fősvény ember volt, reggeltől estig nehéz munkában sanyargatta a eselégeit s alig adott nekik annyit, hogy megélhesenek.

A szegény ember házában pedig egyre csak nőtt a szegénység s egy napon Jancsi így szólt:

— Már ha nem vagyok is erősebb egy fogpiszkálónál, mégis elmegyek szerencsét próbálni.

— Ugyan maradj veszteg, mordult rá apja. Láthatod, a két bátyád milyen erős legény, mégsem boldogul. Már hiába, bele kell törödnünk a nyomoruságba.

— De már én csak megyek. Láthatja apám-uram éppen a két bátyám sorából, hogy nem a nagy erő a fő. Próbálok szerencsét! Ha belebukom, hát én sem járok rosszabbul, mint a két bátyám.

A kis testvérek váltig siránkoztak, hogy ne menjen. Ki fog velök játszani, ki fog nekik játékszer csinálni. Az anyjuk is a mellett volt, hogy maradjon.

— Ugyis hiába mégy. Itthon legalább a kicsinyek veszik hasznodat.

De most már hiába beszéltek. Jancsi erősen megkötötte magát, hogy de bizony csak megy. Hát végre sem tarthatták vissza erővel, nyakába akasztotta az elemóziás tarisznyát és világgá indult.

— Vagy nem láttok többé, vagy ha láttok, meg nem bánjátok, hogy oda jártam, mondá bucsuzól.

— Ha már csakugyan elmégy, legalább hozhatnál majd nekem egy kis mézeskalácsot, siránkozott a kis Juczika.

— Kapsz, egész tarisznyával.

— Nekem meg hozhatnál piros csákót, meg puskát és kardot, szólt Gyuricza.

— De még lovat is hozok.

Az apja erre félig boszusan mondá:

— Jobb volna bizony, ha legalább egy pár huszast hoznál haza.

— Meglesz, édes apám, még talán arany is.

De már erre az anyja is megszólalt:

— Ugyan, ugyan Jancsi fiam, mit ígérgetsz annyit, mintha már kezdedben volna a Dárius kincse.

— Könnyen tehetem, édes anyám, felelé Jancsi nevetve. Mert vagy meglesz, amit ígértem, akkor el is hozom; vagy nem lesz, no, akkor nem is jövök vissza. Hát ha jövök, meg is lesz.

Látták az öregek, hogy ez a Jancsi mégsem olyan ostoba, a milyennek hitték. Kivántak hát neki minden jót, megáldották és aztán isten hírével utnak eresztették.

Ment Jancsi, ment, mendegélt sokáig, már hetedhét országon is tul volt, de bizony még semmi szerencséje sem akadt. Megesett az is, hogy alig volt betevő falatja, az ágya pedig csak odakint volt megvetve a puha pázsiton, a csillagos mennybolt takarója alatt. De azért csöppet sem vesztette el a jó kedvét.

— Nem is röpülhet az embernek mindjárt sült galamb a szájába. Valahol majd csak ráakadok a szerencsémre, akár hogy bujkál is előlem.

Hát ahol épp ekkor járt, ott bizony volt is hol bujkálni, mert olyan rengeteg erdőbe jutott, hogy már három napja járta, de még mindig nem tudta, befelé megy-e még, vagy már kifelé. Ezen sem busult sokat.

— Legalább nem perzsel a nap, jó árnyékban járok, biztatta magát.

Kijutni azonban mégis csak szeretett volna valahová, azért hát szaporán lépegetett, még akkor is, mikor már egészen beesteledett. De végre sötét éjszaka lett, el is fáradt, tehát amint egy jókora dombra fölkapaszkodott és érezte, hogy valami puha, süppedékes helyre ért, ott leheveredett.

— Pompás puha moha, akárcsak az édes anyám dunyhája. Itt nagyot alszom.

Aludt is nagyot s már derengett a hajnal, mikor fölébredt. Még pedig olyan furcsa valamire ébredt föl, mintha az a puha moha ide-oda mozogna alatta. Szétnézett és ugyancsak nagyot ámult, de meg, mi tagadás benne, még inkább megszeppent. Mert amit ő dombnak hitt, az egy rettenetes óriás volt, aki elnyújtózott a földön; és a puha moha, melyen Jancsi olyan jól aludt, az óriásnak a szakállá volt. Ott feküdt az óriásnak éppen a nyaka tájékán.

Még nem is tudta, mit tegyen, mozdulni sem igen mert, mikor az óriás nagyot ásított és akkorát fujt, hogy a fák meghajoltak, mint valami nagy szélvihartól. Azután nyújtózott, megint ásított s fölkelni készülődött. Jancsi ijedten mozdult meg és le akart szállni a földre. Ekkor az óriás dörmögve szólt magához:

— Ugyan mi mászkál a nyakamon?

Jancsi meghuzta magát és nem is mocszant. Mikor az óriás néhány perczig nyugodtan maradt, Jancsi megint használni akarta az alkalmat, hogy elosonjon. De az óriás újra dörmögni kezdett:

— Ugyan micsoda alkalmatlan pók mászkál a nyakamon?

Bosszantotta Jancsit, hogy az óriás öt póknak gondolja. De volt esze, hogy nem szólt, hanem nagyot ugrott és lent termett a földön. Éppen idején, mert az óriás oda nyult a nyakához és kereste a pókot. Ha ujjai közé kapja Jancsit, úgy összeroppintja, mint egy kis bogarat. Mivel azonban nem talált semmit, hát fölült és szét nézett.

— Ni, ott látok valami két lábú csöppséget, talán éppen az csiklandozta a nyakamat. No, mindjárt agyonlapítom.

Fölemelte a kezét és lapos tenyerével lecsapott Jancsira. Bizony ebben a pillanatban Jancsi maga sem adott volna az életére egy lyukas rézfillért sem; de mégsem vesztette el egészen a fejét. Hirtelen leguggolt s maga helyett az erős, furkós botját tartotta egyenesen fölfelé, még pedig azzal a végével, a melybe erős, hegyes szeg volt beleverve. És az óriás ebbe a szegbe ütötte bele a tenyerét.

Már akár milyen óriás volt, azt mégsem szerette, hogy a hegyes, éles szeg keresztül furta a tenyerét. Vissza is kapta nagy hirtelen és akkorát bömbölt, hogy még a harmadik határban is mennydörgésnek gondolhatták. De nemcsak bömbölt, hanem meg is ijedt és most már félig panaszkodva, félig szépegve nézett Jancsira. A szemes Jancsi pedig ezt mindjárt észrevette.

— Ugy-e, elment a kedved, hogy agyon lapíts? szólalt meg Jancsi vakmerően. Pedig még hozzád sem nyultam, nem is tudom, miért jajgatsz, mikor csak egy szál hajam ért a kezedhez. Várj csak, majd oldalba böklek egy kicsit a fejemmel.

— No, no, nem vagyok rá kíváncsi, huzódzott az óriás. De hát ki vagy te és mit keressz itt az én erdőmben?

— A te erdőben? Már ugyan miért volna ez a tied.

— Mert nekem úgy tetszik. A mi pedig nekem tetszik, az az enyém.

— Ugy? Annyi jussom nekem is van hozzá, nekem is tetszik, mostantól fogva az enyém.

Az óriás meghökkenve bámult Jancsira, aki hamar észrevette, hogy ennek az óriásnak nagyon nagy lehet az ereje, de nagyon kicsi az esze.

No, de egészen mégsem esett a feje lágyára az óriás sem és semmi kedve sem volt rá, hogy csak úgy hamarosan lemondjon a birodalmáról.

— Hallod-e, te csöppség, mondá tehát, nagyon vakmerően beszélsz. Aki el akarja tőlem vitatni a jussomat, annak be kell bizonyítania, hogy különb legény nálamnál.

— Nagyon természetes. Hát mi legyen a próba.

— Először is megpróbáljuk, ki tud nagyobb fát gyökerestül kitépni.

— Nagyon helyes. Ez nekem a kedvencz multságom.

— A multságod?

— Hát persze. Az igazat megvallva, minap egy kis bajom is akadt miatta a királyunk ő felségével. Megkért, hogy a vadászkastélya körül gyomláljam ki egy kicsit az erdőt, mert nincs szép kilátása. Szívesen tettem, de a sok kigyomlált fa alkalmatlan volt a lábamnak, hát gondoltam, hogy jobb lesz, ha odább lódítom. Szépen eldobáltam tehát, túl a hegyen. Hát, uram fia, nem jutott eszembe, hogy ott van a király fővárosa és a lezuhanó fák romba döntötték a félvárost, de még magát a király ősi palotáját is.

— Ne mondd! szólta az óriás szájtátva, de még kissé hitetlenül.

— Ha nem hiszed, sétálj oda, megláthatod. Egyébiránt itt nem eshetik olyan baj, itt nincs közel se város, se kastély.

— De biz itt van nem messze az én várkastélyom.

— No, már akkor nem állok jól róla, hogy épségben találsz. Hát lássunk hozzá, ki kezd?

— Nem olyan sürgős, szólta aggódva az óriás. De meg találhatunk más próbát is.

— Nem bánom, hát mondj mást.
 — Hát legyen első próba a versenyfutás. Ezen a hegyen túl van a várkastélyom. Aki először ér a kapuba, az nyert.

— Helyes. Indulj te előre.
 Az óriás neki iramodott és nagy iparkodásában észre sem vette, hogy amint megindult, látul Jancsi bele kapaszkodott a kabátjaszélébe. Amilyen czingár, könnyű legényke volt Jancsi, az óriás meg sem érezte s amint a várkastély kapujához ért, megfordult, hogy lássa, valjon közel jár-e versenytársa. Amint megfordult, Jancsi lebecsátkozott a földre s gyorsan a kapuba szaladt, míg az óriás jó darabon nevetve ment vissza az uton, amerre jött.

— Nem is látom még azt a hetyke kis csöppséget. No, hiába is várom, beletelik egy óra, míg ide ér.

Megint megfordult s a kapu felé ment, — hát nagy ámulatára már ott látja Jancsit, aki gúnyosan kiáltá:

— Jaj de lassan czammogsz elő! Már egészen beleuntam a várakozásba.

Röstelte az óriás, de mit tehetett? Meg kellett vallania, hogy az első próbát Jancsi nyerte meg.

— Jól van no! De már azt szeretném látni, hogy birkózol meg az ebédde. Mert az lesz a második próba. Két egész borjut sütök meg; én megeszem az egyiket, te a másikat. De egészen ám.

— Ez pompás gondolat. Ugy is nagyon éhes vagyok. Csak szaporán láss utána. Itt az udvaron ebédellhetünk.

Biz abba jócskán beletelt az idő, míg a két darab hatalmas pecsenye elkészült. De végre előhozta az óriás a két sült borjut.

— No hát fogjunk hozzá, mondá.

— Micsoda? Csak így szárazon? Nekem bor is köll, még pedig jó és sok.

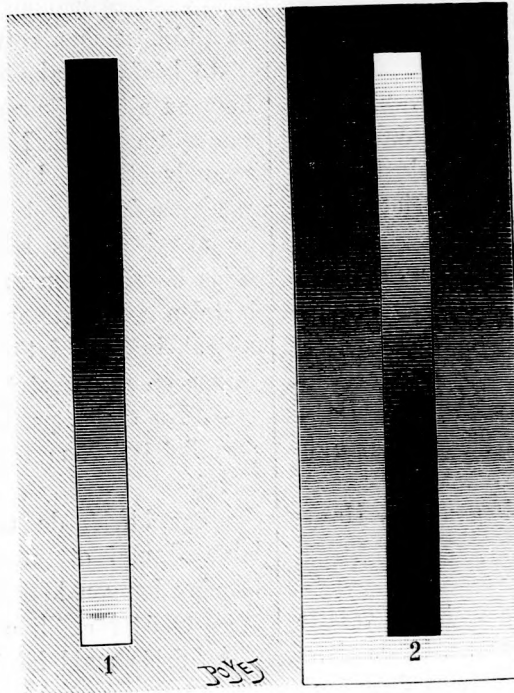
— Azislesz. Mindjárt hozok a pinczéből.

— De siess ám.
 Elment az óriás, Jancsi pedig fogta a két sült borjut és a magas várfalról ledobta a mélységbe, a sűrű bozótba. Csak egy kis csontos darabkát vágott le s

azt ropogtatta, mikor az óriás egy tiz akós hordóval előkerült.

— Mi ez? Hol a pecsenye? kérdé csodálkozva.

— Mondtam, ugy-e, hogy siess? Rettentően éhes voltam, hát biz én megettem a te porciódat is. De most már igyunk.

BÜVÉSZET. A csalóka szalag.

(Lásd a 87. lapon.)

Micsoda? Hát csak egynek való italt hoztál?

— Csak nem akarod ezt mind meginni?

— De éppen azt akarom. Szomjas vagyok, mint a száraz homok. Ha inni akarsz, hozz magadnak.

Az óriás visszament a pinczébe, Jancsi pedig az eső viz-csatornához gurította a hordót, ott kifolyatta a bort, aztán visszagurította és azon látszott erölködni, hogy az üres hordóból még valamit kicsöpögtessen, mikor az óriás visszatért.

— Elég jó borocskád van, de kissé szükösen méred a vendégnek, szólt Jancsi. No, de ma beérem vele. Most lássuk, hogy te mit tudsz. Süttess még két borjut és edd meg.

Az óriás zavartan vakargatta a füle tövét.

— Már kettővel bajosan fogok megbirkózni, bele sem fogok, mondá.

— Na, gyöngye legény vagy, barátocskám. Hát a harmadik próba mi legyen? De az aztán dönteni fog ám! Aki vesz, az rabszolgája lesz a másíknak.

— Hm! Még meg kell gondolni. Hagyjuk holnapra.

— Azt sem bánom.

Estére az óriás szép szobába vezette Jancsit és jó éjszakát kívánt neki, de olyan gyanusan vigyorgott hozzá, hogy Jancsinak egy csöppet sem tetszett a dolog. Volt is oka rá, mert az óriás rosszban törte a fejét, még pedig abban, hogy biz ő nem mérkőzik többször, hanem kurtán végez Jancsival.

— Boszorkánya van ennek a csöpp legénynek, már bizonyos, hogy legyőz. Inkább agyonütöm az álmában.

Csak hogy Jancsi nem aludt ám, hanem éppen arra gondolt, hogy ha ez a hatalmas

óriás éjjel rátör, no akkor aztán szük lesz itt a világ.

— Nem maradok itt az ágyban . . . bizonyosan itt fog keresni. Magam helyett bábut fektetek oda.

Előkeresett holmi szőnyeget, pokróczot, összeesavargatta féligmeddig emberi alakra s oda fektette az ágyra; a feje helyére meg a kalapját tette, mintha kalapostul dőlt volna nyugalomra. Aztán meghuzódott az ajtó közelében s ott kuczorogva bóbiskolt.

Jó későn éjszaka egyszerre csak hallja, hogy az ajtó nyikorog s lassacskán, ovatosan nyitja valaki. Nem csalódott: az óriás sompolygott be, kezében rettenetes nagy vas-buzogánnyal. Sötét volt a szobában, de annyit mégis lehetett látni, hogy az óriás lábujjhegyen az ágyhoz megy, aztán hirtelen iszonyatosan csapkod a buzogányával, izzé-porrá törve még az ágyat is. Mikor ezzel elkészült, nagyot kaczagott.

— No, ennek pozdorjává törtém minden porcikáját! Nem fog többé alkalmatlankodni.

Ment kifelé, de még alig tette ki a lábát, Jancsi ott termett a küszöbön és kemény hangon kiáltá:

— Ohó! Megállj csak barátocskám!

Az óriás majd kővé dermedt s azt hitte, tüstént agyon simítja a guta. Hiszen pozdorjává törte ennek a veszedelmes kis legénynek minden csontját s ime — mégis itt van!

— Nini, micsoda . . ? Hát . . . te még élsz? hebegte ijedten.

— Igen, jó egészségben vagyok és leszek még sokáig. De azt mondhatom, hogy nem szeretem, ha az álmomban zavarnak. Eleinte nem tudtam, miféle ostoba dongó ütögeti magát hozzám, de most már látom, hogy te simogattál a buzogányoddal.

No már ennek csakugyan ördöge van, gondolta megrettenve az óriás és mentegetőzni próbált.

— Hát . . . hát . . . tudod, még hátra volt a harmadik próba . . . hát úgy gondoltam . . . próbáljuk meg, ki milyen ütést bír meg.

— Nagyon helyes. Nos tehát rajtad a sor. Feküdjél le szépen és add ide a buzogányt, most majd én kalapálok rajtad végig.

Holtra ijedt az óriás. Hiszen ha az ő ütéseit ez a szörnyü kis ember alig hogy megérezte, mekkora lehet az ereje! Palacsintává lapítja! Inkább könyörgésre fogta a dolgot. — Engedd el . . . én azt ki nem állom . . . nagyon csiklandós vagyok.

— Sajnálom, barátocskám, de meg kell tartani, ahogy kialakultuk. És ha ki nem bírod, hát elpusztulsz, nem tehetek róla. No, ne szaporítsuk a szót! Egy-kettő dologra!

— Jaj, jaj! Irgalom! Kegyelmezz az én szegény életemnek! Megváltom, drágán váltom meg, gazdaggá teszek. Van nekem sok kincsem, vihetsz belőle, amennyit akarsz.

Jancsi úgy tett, mintha nem nagyon kapna rajta.

— Nem sokat törődöm holmi haszontalan arany-ezüst portékával. No de lássuk, mid van.

Elmentek a kincstárba, — hát Jancsinak csak úgy káprázott a szeme. De azért csak úgy foghegyről mondá: Ez az egész? No te szegény, azt mondtad, hogy elvihetek, amennyit akarok. Hát ezt az egészet a félvállamon elviszem.

— Ó jaj! Akkor én koldusbotra jutok? Hagyj meg valamieskét!

— Jól van no! Ne mondd, hogy kegyetlen és kapzsi vagyok. De meg olyan urnak, mint én, nem is illenék, hogy maga

czipeljen terhet a vállán. Hát beérem anynyival, amennyit te elbírsz. Utánam hozod a szomszéd városig s ott szekerekre rakjuk, aztán nem bánom, visszatérhetsz, ám-bár most már szolgám volnál.

Az óriás hálálkodva fogadta a nagy jószágot. Aztán megrakodott arannyal, ezüsttel, drágakövekkel s mikor a szomszéd városba értek, Jancsinak három nagy társzekeret kellett vennie, hogy a kincset mind föl-rakhassa.

Örült az óriás, mikor Jancsi elbocsájtotta. Szaladt is vissza az erdejébe, nehogy újra meggyüljön a baja Jancsival. Persze Jancsinak esze ágában sem volt, hogy még tovább is bele kössön. Inkább ő is iparkodott, hogy kincseivel haza jusson. Apja, anyja, meg a kicsinyek ugyancsak néztek, mikor a három szekér befordult az udvarra.

— No, Juczika, lesz mézes-kalács; te meg, Gyuricza, kapsz piros csákót. De apám uramnak is hoztam egy kis apró pénzt.

Szemök-szajok elállt a töméntelen kincs láttára. Hát még mikor Jancsi elmondta, hogyan jutott hozzá. És azután nagy vígan és boldogan éltek s még ma is élnek, ha már meg nem haltak volna.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 4-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

Á	G	O	T	A
G	E	R	Ó	
O	R	R		
T	Ó			
A				

Helyesen fejtették meg: Imrédy Kálmán és Károly, Gyurkovich Dódi, Tölgyi Sándor, Przybilla Jenő, ifj. Jákó János, Gassner Ilona, Csányi Ödön, Zaesovics Jancsi, Gervay Mariska.

Erzsike és Mike, Rosenberg Irma és Sándor, Katrenyák Mariska, Kemény Béla, Szentpétery Gyula, Várady Bőske, Somogyi Margit, Hunfalvy Lívia, Kövesy Rudí, Ádámfy Elek, Csizék Ilona, Koritschoner Margit és Ilus, Hagymássy Lajos, Weiss Anna és Karesi, Schwarz Frigyes, Steinhübel Ödön, Rothfeld Vilma, Schwarz Lenke és Gyula, Tiller Géza, Gyurkovich Dódi, Imrédy Kálmán és Károly, Tölgyi Sándor, Fuchs Szerén és Sárika, Mérey Ágosta, Baumgarten Ferdinánd, Kaufmann Alfréd, Botka Lajos és Andor, Gyenes Zoltán, Csontos Rózi és Eszti, Bónis Berta, Niessner Ella, Ali és Blanka, Gál Mártha és Amália, Moesz Huska, Barkóczy György, Jánosi Anna és Dódi, Szelke Hajnalka és Józsi, Straširbka Modesta, Mihályi Ernő és Zoltán, Schulz Mariska és Pál, Bartók Bella, Unatvinszky Huska, Kupesay Viktor, Hollaky Leó, Söpler, Károly és Ernő, Igyártó Zoltán, Kreibik Sándor, Hügel Emma és Jeni, Wagner Irénke és Évike, Ditrichstein Viktor, Körmeny Janka, Schlichter testvérek, Fáy Erzsé, Lányi Rudolf, Herzl Antal, Busay Gizike és Irénke, Rosenvald Rezső, Fischl Izabella, Szél Píróska, Szent-Ivány Karola, Stauber Margit és Mór, Saláth Ilonka és Leczika.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: *Schwarz Frigyes Budapestén*, kinek a jutalom-könyvet (*»Kis mesekönyv«*, Grimm testvérek után, a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLIX. köt. 3-dik számában közölt képrejtvény megfejtését beküldték, még: Rothfeld Vilma, Bartók Bella, Busay Gizike és Irénke, Kupesay Viktor, Igyártó Zoltán, Vallas Ilonka és Irénke, Berczelly Jerta, Luszt Emma, és Margit, Ditrichstein Viktor, Schlichter testvérek, Lányi Rózika.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Gyémánt Ilona. Azt a kis elbeszélést, mely után tudakozódom, már rég közöltem a *»Kis Lap«*-ban, csak hogy más címmel, mert a *»bűnhődés«* szó nem jó magyar szó. Ha a tavalyi második félévi kötet birtokomban van, egy kis kereséssel ráakadhatsz. — **Temesvárról** egy szórakozott kis olvasóm beküldte a *»Kis Lap«* 4-dik számában megjelent rejtvény megfejtését, de nevét elfelejtette aláírni. Így aztán nem is juthat a névsorba. Magára ismerhet arról, hogy Greguss Ágost *»Mesék«* című kötete felől tudakozódik, a mire azt felelhetem, hogy e kérdéssel az Athenaeum könyvkiadó-hivatalához kell fordulni, mely pontos felvilágosítással szolgálhat. — **Katrenyák Mariska.** A számrejtvényhez tulságosan hosszú mondatot választottál, a minék egyik következménye, hogy a

mondatban előforduló bötükből ötöt a feladványba már magad sem tudtál szorítani, pedig valamennyinek jelezve kell lenni. Persze, már így is tulságosan hosszúra nyult: tizenegy sor sok a jóból. — **Lányi Rozi.** *»Fruzsinka titka«* és *A »vadgalamb«* dőlőgában olvasd el, a mit Kemény Bélának *»A drága kis aranyos«*-ról ízentem. Az felel neked is. — **Terstyánszky Margitka.** Kedves tudomásomra szolgál, hogy te is ama példás kis olvasóim közé sorakozol, akik általánosan *»kitűnő«* osztályzattal végézték a mult iskolai évet. Így lesz jövőre is, ugy-e? — **Rezutsek Erzsike és Gyula.** Azt szeretnétek, ha hetenként háromszor jönne a *»Kis Lap«*? No, no, hiszen bizonyosan ismeritek a böles közmondást: *»Jóból is megárt a sok«*. Tehát csak maradjunk az eddigiben, ti pedig, ha kiolvastátok a *»Kis Lap«*-ot, szaladgáljatok, uszkáljatok vígan. Arra való a vakáció. — **Koritschoner Margit és Ilonka.** A *»Drága kis aranyos«* előadásánál bizony szerettem volna jelen lenni, de jól sejtetted, hogy az lehetetlen volt volna. Anyyifelé adják elő kis olvasóim ezt a szindarabot, hogy ha mindenütt, a hová hívnak, jelen akarnék lenni, akkor egy időre abba kellene hagynom a *»Kis Lap«* megírását. Az pedig talán nem volna jó, ugy-e? A szótagrejtvényt besoroztam, de megjelenésére türelemmel kell várnod, mert igen-igen sok más van előtte. A kiadó-hivatalt illető kérésedet átadtam s bizonyosan teljesítik, ha lehet; de ha pl. azok a számok már elfogytak, akkor a legjobb akarat mellett sem teljesítheti. Leveledből nem is tűnik ki egészen világosan, melyik *»3. első szám«*-ot kívánod? A mostani vagy a mult kötetből valókat-e? — **Ifj. Sárkány Kálmán.** Azt írod: *»itt küldöm a »Kis Lap«* 3-dik számában megjelent képrejtvény megfejtését«; de a megfejtést aztán nem írtad meg. Így persze a névsorba sem kerülhetél és a szerencsének még csak alkalma sem volt, hogy reád mosolyogjon. Máskor tehát ne felejtse ki leveledből azt, a miért volta-képen írod. — **Kövesy Aranka** címét kérdezik Koritschoner Margit és Ilonka, Pápan. — **Szilágyi Évike.** A felvidéki szép fürdőhely pompás levegője, tudom, üdülésre fog szolgálni. Szívesen vettem, hogy onnan is fölkerestél soraiddal. — **Fuchs Szeréna.** A nagy pályázat felőli kérdésre a *»Kis Lap«* 5-dik száma már megadta a választ. Másik kérdésre határozott időt nem tudok kitűzni. A véletlen jó szerencsére kell bízni. — **Nagy Anna.** Csinos, kedves soraidat meglelégedéssel olvastam. Szívből köszöntlek, kis testvéreiddel együtt. — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez **diszes szín-nyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest. Ferencziek-tere 3.*